

Strid bærer altsaa Regjeringen det fulde Ansvar for, den Maade, hvorpaa den føres, er bestemt af Regjeringen, og de Vilkaar, hvorunder man i Landsthinget fører Forhandlingen, er Regjeringens Bært og ingen Andres. At Regjeringen har Tilslutning til sin Politikk i det andet Thing, bestrider jeg ikke, men at det er Regjeringen, der for Tiden fører an, at det er den, der har udæstet til Kamp ligesaa den Dag, Finantsloven blev forelagt, og til dette Dødsstøt, igjennem sin Politikk, skal intet eneste Menneske i Landet kunne benægte. Derjom der havde været lagt en bestemt Plan i Oktober Maaned til at lede den politiske Forhandling i Mar saaledes, at det med Nødvendighed maatte føre til Finantslovens Sprængning og til en Tilstand, i hvilken ingen lovlig Bevilling fandtes, derjom der havde været lagt en saadan Plan, kunde den ikke være bleven lagt bedre og mere formaalstjenlig, end der faktisk er blevet handlet fra Regjeringens Side fra Oktober til Dato. Derfor er der heller ikke nogen anden Udvei af denne Strid, ingen anden virkelig alvorlig Udflugt til at komme bort fra den end derigjennem, at Ministeriet træder tilbage. Det er jo ganske vist, at ligesom vi ikke have modsat os et Fællesudvalg om den midlertidige Finantslov, og ligesom vi vilde have været villige til at forhandle i et saadant Fællesudvalg, saaledes vilde dette Thing nu heller ikke have modsat sig et Fællesudvalg om den ordinære Finantslov. Ligesom vi ved 3die Behandling af denne Finantslov udtrykkelig have erklæret, at vi den Gang vare villige til Smødeforhandlingen og Forhandlingen, hvis man havde villet Forhandling med os, saaledes er der heller ingen Tvivl om, at der fra dette Things Side i et Fællesudvalg vilde blive vist den Smødeforhandlingen, som man kunde gjøre Regning paa, og som kunde forenes med Statskassens Vel og vor egen Overbevisning. Det er ikke paa, at dette Thing ikke vilde forhandle, at Fællesudvalget skulde strande, eller derpaa, at en Finantslov skulde blive umuliggjort; nei, det er derpaa, at Regjeringen og Regjeringens Parti har gjort Sit til at umuliggjøre en Forhandling, derigjennem at de har hindret den nødvendige Tid til Forhandling. Jeg gjentager derfor, at den eneste Udvei — ikke den eneste formelle Udvei; thi formelt er der ganske vist en anden Udvei — men den eneste virkelige Udvei er den, at Regjeringen træder tilbage. Man kan ikke med nogen fornuftig Grund vente, at det skal kunne lykkes at overbevise vore Modstandere i Løbet af en 2—3 Dage om, at deres 200 Endringsforslag hvile paa en forfærdelig saglig Opfattelse, men kan ikke en Gang faae Tid til at forhandle derom;

det vil den høie Regjering selv indrømme, det vilde vore ærede Modstandere utvivlsomt ogsaa indrømme, at i Løbet af en 2—3 Dage vil det være umuligt at overbevise dem om, at de væsentlig have Ret i de 200 Endringsforslag, de have opstillet. De vilde paastaa, at deres saglige Behandling naturligvis har været saa grundig, at de have meget gode Grunde; nu vel, vi paastaa det Samme om vor Behandling. Men hvorledes kan Nogen tro, at det med den bedste Villie — den er ganske vist til Stede fra vore Modstanderes Side, ligesom den er til Stede fra vor Side — skulde være muligt at overbevise Andre eller lade sig overbevise, og at et Resultat skulde komme til Veie, naar man gjør Tiden saa kort, som den er gjort ved denne Leilighed. Der kan jo heller ikke ret vel være Tale om, at den høie Regjering skulde forandre sin hele Stilling og paany tage sine Forslag tilbage og erkjende, at den havde Ret, gaa tilbage paa det Grundlag, som vi havde anerkjendt som det Grundlag, hvorpaa baade Finantsloven er bleven behandlet i de senere Mar, og særlig den midlertidige Finantslov har været vedtaget gjennem en Række af 35 Mar. Efter den Stilling, Regjeringen nu har taget, indrømmer jeg, at et saadant Tilbagetog kan Regjeringen ikke gjøre med Ore, og derfor anser jeg dette for at være en Mulighed, som det ikke er værdt at tage under Overveelse. Men naar der altsaa ikke er nogen anden fornuftig Mulighed end den, at Regjeringen gaar, tror jeg nok, at jeg kan betegne det som den eneste virkelige Mulighed for at tilvejebringe en lovlig Tid, lovlige Tilstande her i Landet, at der kommer en anden Regjering, en Regjering, der ikke er bunden ved den uheldige, feilagtige Taktikk, som denne Regjering har fulgt i Mar med Hensyn til Finantslovens og den midlertidige Finantslovs Behandling i Rigsdagen. Men vilde det dog ikke ogsaa i Virkeligheden være den Løsning, som for alle Forhold, for hele Arbejdet var den bedste? Naar man er kommet saa vidt, som vi ere nu, naar man staar i en saadan Krisis som den, vi nu staa i, er det fornuftigt og bedst at løse den fuldt ud, og er der Feil, er der Ting, som ikke due, og som give Anledning til Ufreden, til Ulemperne, da at rydde disse Feil helt ud og rykke dem op med Rod. Nu vel, den virkelige Grund til Striden her i Landet er den nuværende Regjering. Herpaa skal jeg aldeles ikke lægge noget Dølgemaal. Den nuværende Regjering er den særlige Grund til, at vi — takket være Regjeringens uheldige Taktikk — nu staa i en saa dårlig og uheldig eller i en politisk Tilstand, hvor vi hverken kunne